

Vilniaus šv. Kristoforo gimnazijos mokinių klausimynas

Krstinos Onos Polukordienės atsakymai į moksleivių klausimus. 2013

1. Kaip atradote savo pašaukimą? Ar daug ieškojote, klydote, abejojote?

Kai buvau visai maža, ir kai manęs klausdavo „kuo tu nori būti?“, iš pradžių sakydavau „skalbėja arba gaisrininke“. Gal ir netoli nukrypau nuo savo pirminio pašaukimo kurso – dabar padedu gryninti žmonėms santykius, gesinti krizinių situacijų sukeltas pasekmes žmonių jausmams. Nes esu psichologė – psichoterapeutė. Baigdama mokyklą rinkausi tarp medicinos ir menotyros. Ir aptikau trečią, tiesiausiai man atrodžiusį kelią – psichologijos. Praėjus jau 38 metams po šio pasirinkimo, galiu patvirtinti – tai mano kelias. Niekada dėl to nesuabejojau. Man patinka tai ką aš darau – padėti žmonėms ieškoti pasitenkinimo santykiais ir gyvenimu ar jėgų sunkumams pakelti. Kartu su savo klientais daug ką atrandu ir augu kartu su jais. Nei viena žmogaus istorija, bėda, problema nesikartoja. Tai kūrybinis darbas per kuriantį santykį. Šiame kelyje neišvengiamai susiduriu su žmonių nerimu ir kančia, bet tai lydi ir gilus prasmės išgyvenimo jausmas – kad galiu išbūti su žmonėmis sunkiais gyvenimo momentais ir juos palaikyti. Ir didelis atpildas – kai mūsų darbas kartu atneša laukiamus pokyčius žmogaus gyvenime.

2. Kas yra Jūsų autoritetai? Ką laikote savo mokytojais? Kodėl?

Tai žmonės, įvairiais mano gyvenimo laikotarpiais, padėję man rasti atsakymus į mano klausimus. Tai mano tėvai, kiti žmonės, kurių išmintį tuo metu sugebėjau priimti. Kai kurias jų mintis, frazes, kurios man buvo reikšmingos tuo metu – atsimenu ir dabar. Tai frazės, kurios įjungė naują požiūrį, vedantį į naują, atveriančią ar įveikiančią patirtį. Necituoju šių frazių – nes jos buvo reikšmingos ar stebuklingos tik man, tada, ir tame, kame buvau. Mano galva, sutikus gyvenime autoritetus, reikšmingus mums žmones, labai svarbu jausti ir mokytis skirti momentus, kada reikia paklusti, kada įsiklausyti į naują patirtį ir bandyti ją kūrybingai pritaikyti savo gyvenime, o kada veikti tik savaip.

3. Kas jus įkvepia? Kokios knygos, muzika, filmai ir/ar kita?

Įkvepia sutiktas ir išgyvenamas gerumas, atjauta, meilė, gamta. Kiekviename gyvenimo etape žavėjo skirtingos knygos, muzika, filmai. Be jų gyvenimo neišsivaizdavau ir neišsivaizduoju. Bandžiau groti, rašyti, tapyti ir pati – tai nepakartojamai įtraukiantis procesas. Kūrybą, meną myliu ir gerbiu kaip išgyvenimo ir išraiškos būdą. Esu jautri menui – kai mane mama pirmą kartą kokių 3 metų amžiuje nusivedė į spektaklį „Raudonkepuraitė“, scenos, kurioje vilkas prarijo močiutę nepakėliau – pradėjau verkti ir gailėti močiutės, o mamai teko mane išvesti iš salės.

4. Ką galvojate apie mus, šiuolaikinį jaunimą?

Galvoju gerai. 20 metų vadovavau Jaunimo psichologinės paramos centrui – ir vistiek galvoju gerai. Bandau suprasti kaip jaučiatės augdami nepriklausomoje valstybėje, kurioje tiek daug galimybių, bet nedaugėja pilietiškumo, verda vertybių krizė, blanksta gyvo žmogiškojo ryšio ir jausmų svarba. Suprantu, kad kaip ir visiems jauniems, jums nelengva. Neramu ar įgyjate pakankamai gyvenimo sunkumų įveikimo įgūdžių? Bet tikiu, kad kaip kiekviena karta – savaip spręsite savo gyvenimo užduotis ir kiekvienas savais keliais artėsite prie savo tiesų ir prasmių atradimo.

5. Kaip informacinės technologijos keičia mūsų visuomenę? Ar naudojate socialinius tinklus?

Manau kad keičia taip stipriai, kad pasekmių dar patys gerai nesuvokiame. Kuo greičiau viskas pasiekama – tuo daugiau rizikos iliuzijai, kad viskas prieinama, greita ir tikra. Paspaudei socialiniame tinkle „like“ ir jau lyg kontaktuoji su šimtais žmonių. Tai iliuzija. Prateščiau išbandymų sąrašą – išbandymas valdžia, pinigais, šlove ir informacinėmis technologijomis. Naudojuos vienu socialiniu tinklu, daugiausiai tik socialiai reikšmingai informacijai priimti ir skleisti. Asmeniškai ten vengiu reikštis.

6. Kodėl svarbu išlaikyti tautinę tapatybę? Ką jums reiškia ištikimybė Lietuvai?

Tautinė tapatybė – man tai vertybė, viena iš svarbių bendruomeninio gyvenimo apraiškų, per kurią galiu geriau pajusti ir remtis savo tautos, žemiečių istorija, kultūra, protėvių išmintimi. Tai palaikanti ir vienijanti jėga, kuri neturėtų tapti pagrindu neigiančiam kitus išskirtinumui ar juolab priešiškumui jausti.

Ištikimybė Lietuvai – man tai besąlygiškas duotybės priėmimas; tai meilė savo žemei, kurioje gimiau, ir kuri vadinasi Lietuva. Visada norėjau gyventi tik Lietuvoje. Ką ir darau.

7. Kokie dalykai Jums svarbiausi bendraujant su kitu žmogumi?

Kad girdėtume ir suprastume apie ką iš tikrųjų kalbame, ir būtume tame gyvi ir tikri. Ir niekuomet neklausiu kito „kaip gyveni?“ tik iš mandagumo, ar jei neturiu tuo metu laiko išklausti atsakymo. Ir esu dėkinga visiems, kurie ir su manimi taip apsieina.

8. Kokie yra Jūsų ryškiausi vaikystės ir mokyklos metų atsiminimai?

Ryškiausias vaikystės paveikslas – tai kelios fantastiškos vasaros pas močiutę Alytuje. Fantastiškos – nes ten buvo didelis kiemas, daržas, sodas, arklys, karvės, paršiukai, vištos, katės, šunys, ir besąlygiškai mylinti močiutė. O mokykla – tai jau neišvengiamas darbas. Baigiau Vienuolio vidurinę, išties, labai pasisekė su gerais klasiokais ir įsimintiniais mokytojais. Mokiausi gerai, laiką su klasiokais leidome irgi smagiai ir įdomiai – ir keliaudavome kartu, ir vakarėlius gerus renkdavome. Tad iš mokyklos yra ką prisiminti - ne vien kontrolinius ar pamokų ruošą☺

9. Ar tikite pasirinkimo laisvę? Ar matote gamtoje harmoniją, grožį, ar tik atsitiktinumų grandinę?

Žinoma, tikiu. Net jei išorinės sąlygos tokios, kai sakom „nėr ką rinktis“ – bet visada galime rinktis savo viduje – kaip su tuo būti. Gamta man – visa ko esmė. Joje viskas susiję ir tikslinga. Gamta graži, nes ji tikra ir pripildyta prasmės. Esame jos dalis, bandanti suvokti jos beribius dėsnius. Neramu, kad dabarties žmogus dažniau neatsargiai ir neatsakingai elgiasi su savo pagrindiniais – gamtos namais.

10. Ar tikite likimu, Apvaizda? Ar yra tekę kreiptis pagalbos į Išganytoją?

Kai yra dalykų, kurių gyvenime pats nepasirenki – gimimo vietos, laikmečio, tėvų – šias duotybes galiu vadinti ir likimu. Esame bejėgiai prieš gaivalingą gamtos galią ir kataklizmus. Žinau, kad esu įmesta į gyvenimą, o išgyventi turiu pati. Tikiu dvasingumo edve ir galia, bet konkrečios pagalbos į Išganytoją nesikreipiau. Bet kai man sunku, aš žiūriu ne į žemę, o į dangų. Ypač padeda kai žiūriu į žvaigždėtą naktinį dangų prie ežero ir miško, dangų, nublankintą miesto šviesų. Arba į laužo ramiai liepsnojančią ugnį. Tiesa, kai man gera – vėl gi akys krypsta į dangų☺ Ten gilų ir ribų nesimato.

<http://www.bernardinai.lt/straipsnis/2013-03-04-kristina-ona-polukordiene-atsako-i-vilniaus-sv-kristoforo-gimnazijos-moksleiviu-klausimyna/96524#.UTReSAhOpUA.facebook> (Žiūrėta 2013 04 06)

<http://portalas.emokykla.lt/naujienos/Puslapiai/Naujiena8889.aspx> (Žiūrėta 2013 04 06)